

Michal Šedík, *Filozofia umenia. Analytická tradícia*, Banská Bystrica: Belianum 2014, 182 s.

Kniha Michala Šedíka je úvodem do filozofie umění. Pokládá filozofii umění za jednu z filozofických disciplín. Autor se snaží odlišit filozofii umění a estetiku, kterou chápe jako vědu zabývající se definicí estetického a problémem estetické hodnoty, která vlastně ani nemusí zkoumat umění. Je si ovšem vědom toho, že se filozofie umění a estetika v mnohých bodech překrývají a mají hodně společného. Zaměřuje se na analytickou, tedy angloamerickou filozofickou tradici a nechává stranou kontinentální filozofii umění. Je to škoda, zvláště když autor určil svou práci i vysokoškolským studentům filozofie, estetiky a teorie umění a svůj záměr podpořil pro potřebu zahraničních vysokoškolských studentů i slovníčkem pojmů a souhrny kapitol v angličtině.

Cílem práce je představit vybrané aktuální otázky umění. V šesti kapitolách sleduje problémy spojené s uměleckou tvorbou, s vlastnostmi uměleckých děl, s procesy identifikace, interpretace, poznání a hodnocení uměleckých děl uměleckým publikem. Autor se snažil překonávat fragmentární povahu přístupů analytické filozofie a do jednotlivých kapitol zařadil analýzu a interpretaci vybraných konkrétních uměleckých děl. Naplnil tak podle mého názoru záměr představit „životní“ cyklus uměleckého díla od jeho vytvoření až po hodnocení. Do popředí jsou tedy postaveny filozofické aspekty praktických problémů umění a filozofie umění je představena jako disciplína praktické filozofie na pomezí mezi teoretickou a praktickou filozofií na jedné straně a teorií a praxí umění na straně druhé. Filozofie umění tedy přináší a formuluje impulzy k filozofování

o umění a analyzuje filozofické (epistemologické, axiologické, ontologické, metodologické) aspekty umění, ústřední roli mají podle autora problémy tvorby a interpretace. Autorovi se podařilo ukázat, že analytická filozofie umění přináší široké možnosti k řešení problematiky umění.

Jan Zouhar

Jiří Raclavský, *Úvod do logiky: klasická výroková logika*. Brno: Masarykova univerzita 2015, 238 s.

Učebnice Jiřího Raclavského je první částí v řadě úvodů do logiky, přičemž tématem je, jak je z názvu patrné, výroková logika. Kniha je primárně určena vysokoškolským studentům humanitních a společenskovědních oborů.

V první kapitole je čtenářům představena logika coby věda o vyplývání a její historický vývoj spolu s přehledem nejvýznamnějších logiků. V následujících kapitolách už autor věnuje pozornost samotné výrokové logice, přičemž jednotlivé kapitoly na sebe navazují a čtenář tak poznatky nabyté v jedné kapitole zůžitkuje v kapitole následující. Výklad výrokové logiky začíná její syntaxí a sémantikou, posléze jsou čtenáři seznámeni s tabulkovou metodou, tvorbou ekvivalentních výroků, tvorbou negací, tautologemi výrokové logiky, úplnou disjunktivní a konjunktivní formou výroků, výrokově logickým vyplýváním, axiomatickými a důkazovými systémy výrokové logiky. V poslední kapitole je stručně představeno několik neklasických logik, takže má-li čtenář zájem o další studium logiky, může zde nalézt vhodné podněty. Jednotlivá témata autor probírá v rozsahu zcela adekvátním pro cílovou skupinu studentů. Nechybí ani témata techničtějšího rázu, jako např. rezoluční metoda